

TJEN FOLKET

medlemsblad for AKP(m-l)

MARS 1976

TA ALVORLIG PÅ PROGRAMDISKUSJONENE!

INNHold:

Leder	s. 2
Ta alvorlig på programdiskusjonene! . . .	s. 2
Start mobiliseringa til sommer- leirene!	s. 3
Melding om redigeringa av TF	s. 5
Hva er riktig taktikk overfor SV 1.mai s.	5
To spørsmål til parolegrunnlaget 1.mai s.	7
Gamle avvik blir som nye	s. 8
Øttar forsvarer hogreavviket!	s. 9
Arbeiderflertall i grunnorganisasjonenes.	12

»Uten en revolusjonær teori kan det heller ikke finnes noen revolusjonær bevegelse» (»Hva må gjøres»).

TA ALVORLIG PÅ PROGRAMDISKUSJONENE!

Partiet står i starten av programdiskusjonene. Ikke lenge etter dette nummeret av TF kommer de utskrevne programutkastene. For partiet kan programarbeidet bety et langt skritt framover – men vi kan også komme til å gjøre feil, ta for lett på arbeidet og slik sabotere utviklinga av AKP(m-l). SKAU har foreslått at hele prinsippprogrammet blir nyskrevet og at det nåværende arbeidsprogrammet blir erstatta med et helt nytt minimumsprogram, et Handlingsprogram. Allerede her er det flere avgjørende spørsmål alle partimedlemmer må ta stilling til. Er det riktig å nyskrive prinsippprogrammet? Har det gamle alvorlige revisjonistiske feil, eller alvorlige mangler? Er det riktig å erstatte det nåværende arbeidsprogrammet med et nytt Handlingsprogram? Hva er feil med det gamle? Dersom vi ikke får diskutert oss fram til enighet på disse spørsmåla, vil det være svært så vanskelig å få en dyptgripende diskusjon om sjolve programforslaga.

PROGRAMARBEID – ANVENDELSE AV TEORIEN PÅ NORSK VIRKELIGHET

A utarbeide program for det marxist-leninistiske partiet er å anvende den marxist-leninistiske teorien på norsk virkelighet. Dette stiller følgende krav til oss: Vi må kjenne og studere teorien. Vi må kjenne og studere norsk virkelighet. Og vi må kunne bruke teorien på virkeligheten. Dersom vi tar lett på det ene eller andre er der store muligheter for å gjøre feil, enten av høyre eller «venstre»-karakter.

Når vi går gjennom Utkastene til Prinsipp- og Handlingsprogram må vi hele tida stille oss spørsmålet: Hvordan samsvarer dette med teorien? Hvordan samsvarer dette med virkeligheten? Bare gjennom å stille spørsmålet sann på punkt for punkt kan vi avgjøre om det som står er rett eller galt.

ALLE MEDLEMMER HAR ANSVAR FOR DEN POLITISKE LINJA

Programdiskusjonene kommer i en periode med store eksterne kamper; 1. mai og tariffoppgjøret. Følgelig er det en mulighet for at endel kamerater rett og slett ikke ser seg i stand til å kunne delta i særlig grad i programdiskusjonene. Vedtektene i partiet slår ffast at alle medlemmer har ansvar for den politiske linja. Dette er et ufravikelig krav i et kommunistisk parti. Å slappe av på dette kravet ville bety et knefall for høyreavvik i det indre partilivet, og på lengre sikt kunne legge grunnen for utvikling av ny revisjonisme i partiet. At alle medlemmer har ansvar for den politiske linja stiller store krav til både avdelingsstyrer og de enkelte medlemmer. I stedet for å gi konsesjoner på dette må både avdelingsstyrer og medlemmer evne å legge planer som muliggjør grundige forberedelser og grundige diskusjoner der alle medlemmer deltar. Tendenser til ikke å ta del i programarbeidet må bekjempes skarpt!

FRAM FOR SKARPERE PROGRAMDISKUSJONER – MOT FALSK ENHET

Hvordan skal så skikkelige programdiskusjoner gjennomføres? Vi skal her vare ta opp et viktig moment, metoden for diskusjon. Hoxha sier om dette:

»Det er gjennom diskusjoner at demokratiet styrkes – når motsigelser og synspunkter tørner sammen, når motsigelser stilles og løses, når kampen mellom linjene føres på korrekt vis, så er det ikke uttrykk for mangel på enhet. Det er den eneste effektive metode for å styrke enheten. Der det ikke er debatt, der det er «fred og harmoni» – der er det stagnasjon. Der har demokratiet og enheten bare en formell karakter. Frykt for debatt er ikke karakteristisk for

kommunister, men et trekk ved småborgeren og byråkraten som ikke ønsker problemer eller bekymringer.» (Fra beretning til 6. partikongressen).

Hoxha peker her på to viktige ting: Partidemokratiet blir styrka gjennom diskusjoner der motsigelser stilles skarpt, og blir diskutert åpent. Dette er særst viktig ikke minst i programdiskusjonene. Bare ved å finne fram til motsigelsene og stille de skarpt i diskusjonene er det mulig for alle å kunne ta stilling og mulig å få løst disse motsigelsene. Det er slike diskusjoner hvor det er kamp om den politiske linja, som bringer oss framover!

Dessuten er slike diskusjoner effektive bekjempere av falsk enhet. Det må være et absolutt krav til ethvert partimedlem at uenighet ikke blir stukket under en stol. Vedtektene slår fast at falsk enhet legger grunnlaget for fraksjonisme innad i partiet. Derfor må alle medlemmer være aktive i å bringe fram sine synspunkter og uenigheter, og heller la seg overbevise gjennom kamp enn å holde tett.

BRUK TF I PROGRAMDISKUSJONENE

AKP(m-l)s medlemsblad TF har satt seg som mål å følge

opp og bli et redskap i de programmatisk diskusjoenen føre partiets 2. landsmøte. Til nå har vedtektsrevisjonen vært det eneste dokumentet som har vært ute i grunnorganisasjonen. Erfaringene fra denne diskusjonen er at medlemmene fortsatt er slappe med å bringe sine egne synspunkter og delta i debatten i medlemsbladet, sjøl om framgangen fra tidligere er stor. Derfor vil vi peke på at det har stor betydning for at diskusjonen holdes varm utover de få obligatoriske møtene, at medlemmer som har synspunkter og uenigheter på programutkastene bruker TF til å fortsette diskusjonen. Laget kan også pålegge enkelte medlemmer å skrive slike innlegg.

Bare ved at medlemmene er aktive i å fremme meninga si i bladet kan TF bli et virkelig redskap i arbeidet med å utvikle programdiskusjonen og å styrke enheten innad i partiet.

Det betyr litt ekstra arbeid, men programarbeidet er i virkeligheten å fastlegge partiets strategi og taktikk, og følgelig av avgjørende betydning for partiet og arbeiderklassen.

START MOBILISERINGA TIL SOMMERLEIRENE!

*Sommerleir skal opp på dagsordenen til alle partilag i mars (se møteplanen i forrige nummer av TF). Hensikten er at lagene så raskt som mulig skal sette seg målsettinger og komme i gang med mobiliseringa til leirene. Hovedopp-
legget for leirene er også nå klart.*

HVA BLIR DE STORE SAKENE PÅ LEIRENE?

Framfor alt kommer disse tre sakene til å stå i forgrunnen:

PROGRAMDISKUSJON

Hovedspørsmålene i det nye partiprogrammet vil bli lagt ut til massediskusjon. *Klasseanalysen* er blant disse spørsmålene. Hvor stor er arbeiderklassen og hvem omfatter den? Hvordan skal vi se på borgerskapet? Hvordan er klasseforholda på landsbygda? Hva er det sosiale grunnlaget for opportunisten? Dette er spørsmål som kommer opp.

Revolusjonens karakter er et annet spørsmål av dette slaget. Hvilket forløp vil en sosialistisk revolusjon i Norge ha? Hvorfor ikke ny-demokratisk revolusjon i Norge? Hva betyr revisjonistenes teori om et »anti-monopolistisk stadium» i den norske revolusjonen? Dette må også klares av.

KRIGSFAREN – HVORDAN VIL ET ANGREP PÅ NORGE ARTE SEG?

Rivaliseringa mellom supermaktene, opprustinga, den økonomiske krisa og de indre problemene i Sovjet og USA gjør at det er sannsynlig med en ny verdenskrig der Norge vil bli trukket inn. Uansett når krigen bryter inn over grensene, er dette en situasjon det må tas svært alvorlig å forberede partiet og arbeiderklassen på. Hvordan vil et imperialistisk angrep på Norge foregå? Hvordan vil de forskjellige klassene stille seg til forskjellige slags angrep? Hvilke oppgaver vil partiet bli stilt overfor? Hvordan vil folkekrigen mot angriperen arte seg og etter hvilke prinsipper må den føres? Dette er brennende nye spørsmål som det er nødvendig å sette seg inn i. Uten svar på disse sakene vil resultatet være full forvirring og demoralisering av medlemmene og oppløsning av partiorganisasjonen.

DEN VIDERE UTBYGGINGA AV »KLASSEKAMPEN»

To ganger i uka er et viktig framskritt for parti-avisa. Men det er heller ikke tvil om at situasjonen både i den internasjonale og i den norske klassekampen raskt vil kreve ei avis som kommer oftere og har langt større kapasitet. Hvordan og hvor snart kan dette løses? Hva trengs for å virkeliggjøre denne målsettinga? Dette blir den tredje store saka på leirene.

Sommerleirene – en stor skole i kommunistisk politikk. Diskusjonene på leirene har vært hjørnesteiner i utviklinga av partiets politikk.

ALLE MEDLEMMER OPPFORDRES TIL Å DRA PÅ LEIR!

Det ligger i opplegget av leirene at de vil spille en svært viktig rolle for partiet. For at partiet ikke skal bli tatt på senga av et imperialistisk angrep, må hver og en av partimedlemmene være forberedt. Hele partiet og alle medlemmer må delta i denne diskusjonen. Sommerleir-diskusjonen av programmet vil være en landsomfattende massediskusjon av de store spørsmålene partiet har drøftet denne våren. Partilinja er hver og en av medlemmenes ansvar, og det kreves av alle medlemmer at de deltar aktivt i denne diskusjonen. «Klassekampen» er også hele partiets ansvar. Partiorganisasjonen er ryggraden i avisa. Utbygginga av avisa vil være en av de store oppgavene partiet snart vil stå overfor. Løsinga av denne oppgava avhenger fullstendig av om alle medlemmer er mobilisert. Det oppfordres derfor til at *alle* medlemmer deltar på årets leirer!

MOBILISER UORGANISERTE KAMERATER TIL LEIRENE

Er dette et opplegg til interne partileirer? Langt ifra!

Er programdiskusjonen bare en partisak? Partiet har alltid lagt stor vekt på å gjøre partilinja godt kjent blant vennene av partiet. Sommerleirene har tradisjonelt også alltid spilt

en viktig rolle i å trekke uorganiserte kamerater med i diskusjon og kritikk av partilinja!

Er krigsdiskusjonen et «internt partianliggende»? Tvert om må vi arbeide iherdig for å bekjempe pasifistiske illusjoner, eller ideer om at truslen fra en imperialistmakt rettferdiggjør «inngrep» fra en annen imperialistmakt, blant partiets sympatisører. Det er nødvendig på forhånd å forberede dem på hva et angrep vil innebære, for å motvirke demoralisering og desorganisering når en krig settes igang.

Sympatisørene og venner av partiet har også til nå gjort en stor innsats i pengeinnsamlinger, abonnentsverving og salgskampanjer rundt «Klassekampen». Uten ei sånn helhjerta oppslutning fra sympatisørene hadde framgangen for avisa vært vanskelig. Uten at vi fortsetter å mobilisere dem og dra nytte av innsatsen deres vil det også bli svært mye vanskeligere å gå videre.

Derfor må laga stille seg hardere målsettinger for å mobilisere sympatisører og venner av partiet enn før. Oppgava er å trekke med et stort antall uorganiserte kamerater på leirene. Ta saka opp på studiesirkelene, og overfor uorganiserte kamerater vi samarbeider med i 1. mai-arbeidet, i fronter og masseorganisasjoner, osv. Det er ingen grunn til å vente med dette til leirprogrammene foreligger!

Redaksjonen

Melding om redigeringa

av Tjen Folket

Lederen i TF av desember som oppsummerte at bladet ikke hadde vært noe våpen i kampen mot den moderne-revisjonismen innfor partiet, som oppsummerte at tendensen til utflytende, springende diskusjoner sparka beina under bladets oppgave med å drive fram skarpe diskusjoner på hovedsakene i politikken, at tendensen i bladet var ultrademokratisk.

Redaksjonen vil korrigere dette bl.a. gjennom å drive fram konsentrerte og skarpe debatter om sentrale parti-spørsmål. Kamerater som skriver til TF må derfor regne med at vi kan korte

ned og «skjerpe» innlegga deres for å stille motsigelsene i poletikken skarper. I dette ligger langt fra noe ønske om å «sensurere» (det som finnes av «sensur» gjør vi av sikkerhetshensyn), men ei linje for å gjøre bladet mer levandes.

Videre er det sikkert enkelte kamerater som har skrive innlegg og som lurar på hvor de har blitt av. Til det vil vi si at i noen tilfelle lar vi innlegg stå over til seinere nummer for å få opp svar og motsigelser på dem. Ellers forsøker vi etter evne å sende innlegga i retur med beskjed om å skrive dem om eller begrunnelse for hvorfor vi ikke tar dem inn.

redaksjonen.

Hva er riktig taktikk overfor SV 1. mai ?

I Tjen Folket nr. 1 ble det på lederplass slått fast en taktikk i 1. mai-arbeidet, som bl.a. gikk inn for at SV lokalt skulle innbyes å slutte seg til en Faglig 1. mai-front-plattform. Dette har seinere vært mye diskutert i partiet, og såvidt jeg veit har endel kamerater vært uenige i opplegget. Hva er hensikten med å innbye et revisjonistisk borgerlig arbeiderparti til et klassekamptog, har de sagt. Og noen har også oppfattet dette som en *ny* taktikk fra vår side, til tross for at dette har vært praksis i alle år.

Jeg skal i dette innlegget forsøke å svare på disse innvendingene, som etter min oppfatning er ei avspeiling av at det finnes viktige motsigelser i partiet om taktiske spørsmål langt ut over 1. mai-saka.

Først litt om synet på SV, og på vår almenne taktikk overfor det partiet. Vi er enige om at SV - også

etter bruddet med NKP - er et moderne revisjonistisk parti. Det går ikke inn for revolusjonen og proletariatets diktatur, men for statsmonopol-kapitalismen og borgerskapets diktatur. I all hovedsak er partiet også konsekvent for den sovjetiske sosial-imperialismen, sjøl om det i motsetning til NKP ikke drives etter ambassadedirektiver. På bakgrunn av dette må AKP(m-l) føre en hard kamp mot SV, både politisk og ideologisk.

Akkurat det samme ser vi også i frontpolitikken og fagforenings-arbeidet. Revisjonistlederne saboterer og splitter, bl.a. med aktiv støtte til DNAs «fei-dem-ut-kampanje» mot marxist-leninister og andre revolusjonære. A vise forsonlighet overfor den moderne revisjonismen betyr i praksis å undergrave klassekampinja.

FINNES DET PROGRESSIVE I OG RUNDT SV?

Det er et faktum at SV, tross halvert opplutning, enna har en viss masseinnflytelse. Dette gjelder bl.a. innflytelsen over endel arbeidere, fiskere, småbønder og grupper av intellektuelle som når klassekampen skjerpes stort sett tar *progressive* standpunkter. Slike folk finnes blant SVs sympatisører, dels også blant vanlige medlemmer.

Opp gjennom åra har det også vist seg at det finnes muligheter til å mobilisere slike kamerater mer *aktivt* for ei klassekampinje. Ofte har de vist vilje til åpent å trosse SV-ledelsens reaksjonære kurs. Dette har vi sett i en lang rekke anti-imperialistiske demonstrasjoner og aksjoner. Det finnes fagforeningstillsitsmenn knyttet til SV som åpent har støttet streike-støttekomiteenes arbeid. Vi har for

til toget.

Jeg syns derfor at det vil være en god ting om vi endel plasser også finner *appellanter* med tilknytning til SV, dersom de er villige til å angripe begge de imperialistiske supermaktene og DNA-regjeringas kriseforlik. Jeg tror det vil være nyttig for mobiliseringa at det for 1. mai – der det er

mulig – utgis *løpesedler underskrevet* av SV-medlemmer/SV-velgere som støtter klassekamptøget.

Det er ingen uenighet i partiet om at hovedvekta av mobiliseringsarbeidet skal rettes inn på å vinne de uavhengige massene. Men denne innrettinga er ikke noe argument for å sabotere det arbeidet som kan gjøres

for å vinne SVere mot ledelsens linje. Å gå imot en slik enhetstaktikk vil være en rein gavepakke til den moderne revisjonismen og vil skule bort muligheten til å gi SV-ledelsen et nytt, åpent tilbakeslag.

Petter, Oslo

To spørsmål til parolegrunnlaget 1. mai

1. Parola «For et sosialistisk Norge» har de siste åra vært en del av hovedgrunnlaget for Faglig 1. mai-front. I en diskusjon hevda en kamerat at dette var en revisjonistisk parole – at den ikke skilte mellom oss og sosialdemokratene - at den kunne spre forvirring om vegen til sosialismen og om hva sosialismen var for noe. Kameraten foreslo at vi skulle føye til «bare folkets egen kamp gir seier». Et annet forslag var parola: «For et sosialistisk Norge under arbeiderklassens ledelse».

Parola slik som den står i dag kan sjølsagt misbrukes av høyresosialdemokrater og revisjonister, men jeg kan ikke tro at noen vil oppfatte det slik at Faglig 1. mai-front propaganderer for en parlamentarisk overgang til sosialismen når denne parola står som en del av hovedgrunnlaget for fronten. Faglig 1. mai-front-arrangementene er *klassekamptog* og de retter seg mot sosialdemokratenes politikk

på alle områder. Tillegga som er foreslått gjør ikke parola mer presis så vidt jeg kan se. Alternativet måtte være paroler om væpna revolusjon og proletarietets diktatur. Men dette ville bety en kraftig innsnevring av mobiliseringsgrunnlaget for toget, og ville føre til at demonstrasjonene blei mer lik partitog enn enhetstog på klassekampens grunn. Sekterisme i 1. mai-politikken er spesielt skadelig når Leveaas & co. forsøker å isolere oss fra massene. Disse framstøtene må møtes med brei mobilisering av alle som vil slutte seg til et skikkelig klassekampgrunnlag.

2. Den samme kameraten mente også at vi burde ha med en parole mot opptrappinga til en 3. verdenskrig i hovedgrunnlaget for 1. mai-arrangementene. Jeg mener dette ville være galt. Jeg er enig i at det er viktig å propagandere at Sovjet og USA er en krigstrusel, og det er også foreslått å ha med parola «Sovjet og USA forbereder

verdenskrig - kamp mot supermaktene» blant underparolene i toget.

En av de sentrale oppgavene 1. mai i år er å mobilisere mot *begge* supermaktene USA og Sovjet. I fjor var det tendenser til å gi konsesjoner til SV ved å dempe parola mot Sovjet. Siden i fjor har vi en haug med nye eksempler på hvor viktig det er å propagandere at Sovjet er en imperialistisk supermakt, f.eks. Angola. Det er dette som representerer et vannskille i forståelsen av imperialismen i dag, og dette må stå helt sentralt 1. mai. Vi har imidlertid ikke nådd langt ut med propagandeaen om forberedelsene. Stadig flere skjønner at Sovjet er en imperialistisk supermakt, men mange har ennå ikke skjont faren for en ny verdenskrig. Disse folkene bør vi mobilisere til Faglig 1. maifront-togene, og ikke avskjære dem fra å delta ved å gjøre krigsfaren til et hovedspørsmål. Når dette er sagt så må det med ei parole om supermaktens krigsforberedelser.

FRIDTJOF

Gamle avvik blir som nye

I den siste tiden har partiet tatt et oppgjør med tidligere feil fra tiden 1972-75. Bl.a. har beretninga til partiets 1. landsmøte i 1973 blitt skarpt kritisert for høyrefeil. Men en ting er aldri sagt klart: Beretninga er jo et oppgjør med *venstrefeil* fra tida 1970-72. Var dette oppgjøret rett, eller mener kameratene at tvertimot var disse såkalte venstrefeila en riktig politikk?

Jeg mener oppgjøret var rett, at vi hadde alvorlige venstre avvik i 1970-72, og at beretninga er et i hovedsak bra dokument. I tillegg mener jeg at partiet i det siste har vendt tilbake til mange av de skadelige feil fra 1970-72.

HVA MED FLERTALLETS NÅVÆRENDE OPPGJØR MED REVISJONISMEN?

Jeg er enig i følgende: Vi har hatt et høyre-revisjonistisk avvik i tida 1972-75, arbeiderklassens ledende rolle i partiet har vært undervurdert, den demokratiske sentralismen ble svekket, (jeg sendte sjøl et innlegg til TF om å skjerpe sikkerheten for 1-2 år siden, men det ble visst sensurert bort) og vi har hatt illusjoner om SV og NKP. Men jeg er uenig i at det var galt

å gå inn for valgenhet med SV i 1973. Jeg mener at avvisinga av avsnittet »Fram for et parti for vanlige folk» i beretninga er gal.

PARTIET ER PÅ VEI INN I NYE

VENSTREAVVIK

For det første *sektarismen*: Vi er på vei inn i gamle feil av typen »kommunister kjenner bare kommunister», der medlemmenes tid blir fylt opp med interne møter. Hvorfor?

SK har sjøl lagt opp til dette i årsplanen i Tjen Folket for september 1975. Der sier en kamerat i SK/AU at for høsten 1975 og ut 1976 gjelder: »Denne situasjon (en førrevolusjonær tid og en førkrigstid) stiller store krav til vårt parti og får sin viktigste konsekvens i forhold til planen: *Partiets interne arbeide blir stilt over det eksterne*».

Når vi da samtidig har skjerpet kravene til aktivitet hos medlemmene, blir konsekvensen sektarisme. Dette er en farlig tendens som skiller oss fra massene. Hvorfor er det galt? Jo, fordi en viktig måte som partiet får tillit på er å gå i spissen for massenes dagskamp. I vårt lag er det hvertfall en klar

tilbakegang her.

Noen forsvarer »motekommunismen» med at høyreavviket og den manglende skolering har vært så alvorlig at vi må gå inn i oss sjøl en tid. Hadde partiet vært alvorlig splittet, kunne jeg ha forstått et slikt argument. Men så lenge et stort flertall er konsolidert på SKs linje, må både studier og korrigerende skje i nær kontakt med praksis. Husk Maos artikkel: »Hvor kommer de riktige tankene fra?». SK prater om at den førrevolusjonære tid og førkrigstiden rettferdiggjør en konsolideringskampanje internt. Men kommer krigen, kan vi ikke være sektarister kammerater! Da skal vi reise det norske folk til revolusjonær kamp mot krigen, – og det skal bli meget vanskelig hvis vi ikke har rotter og tillit blant massene.

AKP(m-l) HAR GÅTT BORT FRA LINJA MED BREIE FRONTER

I praksis har vi gått bort fra linja med å »forene alle krefter som kan forenes på en sak». Slik det er nå, tar Kvinnefronten opp alle kampsakene partiet er opptatt av, - uansett om de angår kvinnekamp eller ikke. Utifra marxismen-leninismen vet vi sjølsagt at

»Slik det er nå tar Kvinnefronten opp alle partiets kampsaker. Medlemmene i Kvinnefronten må være enig i hele den praktiske politikken til AKP(m-l). Par-

tiet driver derfor en sektarisk frontpolitikk.» Bildet viser noen av de tusener kvinner som på »sektarisk vis» ble mobilisert 8. mars i fjor.

alt henger sammen. Men konsekvensen blir jo at medlemmene i Kvinnefronten må være enig i, eller blir holdt ansvarlig for, hele AKP(m-l)'s praktiske politikk. Dette gjør at bra uorganiserte melder seg ut - dette tjener ikke kvinnekampen.

I dag består de fleste frontene vi deltar i av enten våre folk eller uorganiserte som står oss nær. Dette mener jeg er sektersk front-politikk.

SUSPENSJONENE I FAGBEVEGELSEN - ET SVAR PÅ VENSTREAVVIKET NÅ

Jeg mener at vi har feil at typen »venstre-utålmodighet» som tidligere. Beretninga til 1. landsmøte sier (s. 123):

»I den første tida da MLG begynte virkelig organisert virksomhet på arbeidsplassene, var det mange kamerater som for raskt ønsket store resultater. I stedet for tålmodig massearbeid, evne til å lytte til arbeidskameratene for å lære av dem, sto de fram med paroler og agitasjon som av og til bare ble deklamatoriske avsløringer av sosialdemokratiets »almenne rätteskapskaps» . . . . Slike faglige barnesjukdommer ble raskt kritisert og kurrert. Men de ga først anti-kommunister i fagbevegelsen anledning til framstøt for å isolere revolusjonære arbeidere.»

Jeg vil spørre med bakgrunn i suspensjonene og resolusjonene mot oss på en del arbeidsplasser i 1975: Gjør vi ikke nå den samme venstrefeilen om igjen?

VENSTREFEILEN UTVIKLER SEG NÅR VI IKKE SAM- ARBEIDER MED OPPORTUNISTENE

Hovedsvakheten med oppgjøret med revisjonismen hittil er at faren for venstrefeil ikke har vært vurdert (når en untar midtsideintervjuet i KK med Større og Al' m). Klassikerne lærer oss at faren for venstreavvik er stor i skjerpede perioder i klassekampen, når borgerskapet undertrykker oss, når vi er i framgang og når vi ikke samarbeider med opportunistene. Dette stemmer på venstreavvikene i KKP i 1930-35. Og det stemmer etter min mening på AKP(m-l) i dag.

Ottar

OTTAR FORSVARER HØGREAVIKET!

Kamerat Ottar fremjer i artikkelen »Gamle avvik blir som nye» ein rad synspunkt det er naudsynt å koma nærare inn på. Hovudpåstanden hans er at det ikkje er *hogrefåren og det moderne-revisjonistiske avviket* som er hovudfåren i partiet og ml-rørsla i dag, men tvert om det han kallar 'venstreavviket'.

Eg synast det er bra at han tek opp ein slik diskusjon. Det er m.a. bra avdi diskusjonen om desse spørsmåla er fruktbar i samband med førebuingane til det neste landsmøtet i partiet.

Så til dei einskilde påstandane og argumenta hans:

Ottar hevdar at *beretninga* til det første landsmøtet i partiet er »et i hovedsak bra dokument». Det argumentet han nyttar for å dokumentere dette er at »Beretninga er jo et oppgjør med *venstrefeil* fra tida 1970/72. Var dette oppgjøret rett, eller mener kameratene tvertimot at disse sakalte venstrefeil var en riktig politikk?»

Denne argumentasjonen er *feilaktig* av fleire grunner. For det fyrste avdi den ikkje *vurderer* og *tek standpunkt*

til dei linene som beretninga fremjer. Det hjelper ikkje å vise til at beretninga *formelt* handsamer tidlegare feil, utan å sjå på kvaslags kritikk og liner dokumentet set i *staden* for dei mistaka den hevdar å gjera opp med.

For det andre tek Ottar påstanden i beretninga om at hovudfeila heilt sia 1970 har vore »venstre'-opportunisten» for god fisk. (Brtn./s. 106, Nyno. utgåva). Han gjev ikkje eit einaste argument sjølv, for at det verkeleg er slik. Eg skal taka for meg det siste fyrst, og deretter vurdere hovudlinene i beretninga for å syne at Ottar sin påstand om at »beretninga i hovedsak er et bra dokument» ikkje held.

I. DEI SEKTERISKE AVVIKA VAR AV REVISJONISTISK KARAK- TER, AV HØGREKARAKTER

Om vi ser nærare på stoda i ml-rørsla i 1970, er det sikkert rett at det fantest 'venstre'-avvik. Det fantest sekterske avvik fra masselina. Men at desse eintydig var av 'venstre'-karakter, er eg ikkje på noko vis samd i. Einskilde sekterske avvik stamma nok

frå 'venstre'-idear. Men etter mi oppfatning flaut dei fleste sekterske avvika på denne tida i *hovudsak* ut frå hogreopportunistiske, revisjonistiske feil i ideologien. Viktig i denne samanhengen var avvik frå det marxist-leninistiske prinsippet om masselina, dvs. naudsynet av alltid å leggje vekt på å mobilisere breitt blant massane rundt ml-rørsla sin politikk. Merk her at det var på dette tidspunktet kampen mot den revisjonistiske Hovden-gruppa tok til innafor ml-rørsla. Det var nett Hovden-klikken som systematiserte slike feil (som var ei biside i rørsla som heilskap) til ei line. Hovden & co nektta å mobilisere massane til demonstrasjonar i EEC-striden, dei saboterte den heilt rette oppbygginga av 'AKMED', dei var usamde i den marxist-leninistiske frontpolitikken osv. Alt dette var revisjonistisk vrakgods Hovden-gruppa hadde med seg frå det erkerevisjonistiske og borgarlege NKP! I beretninga til -73-landsmøtet vert desse feila stempla som »venstre»-opportunistiske. Sanninga er at dei var tvers gjennom hogreopportunistiske av reinaste NKP-type.

I staden for lina med å halde på den marxist-leninistiske politikken og *rette på feila*, legg beretninga opp til ei tvers gjennom roten og rang line med å krevja at ein skal *forsone seg med revisjonismen* (SF/NKP) og knytte ml-rørsla til dei revisjonistiske leiingane i SF og NKP.

ML-rørsla i 70/71 gjorde *ikkje* denne feilen. Tvert om blei det ført skarp kamp for å korrigere feil i masselina, det vart førd ein frisk og skarp kamp mot revisjonismen til Hovden-gruppa og det vart gjord viktige gjennombrøt i såvel streikekampen, oppbygginga av EEC-motstanden og forebuinga av partiet.

Ottar sin påstand om at beretninga «er bra» avdi den «korrigerer tidlegare »venstre«-feil» – held ikkje eit sekund. For det første avdi oppsummeringa av perioden 70/72 er falsk. For det andre avdi beretninga *erstatte* rette liner frå denne perioden (både når det gjeld politikken, og linene for oppgjer med mistak) med revisjonistiske, borgarlege liner, som går ut på å gå inn for samarbeid med dei revisjonistiske, vonlaust reaksjonære leiarane i NKP og SF.

Følgeleg var ikkje beretninga noka oppgjer med «tidlegare feil». Tvert om erstatter den tidlegare rette liner (t.d. vurderinga av den moderne revisjonismen sin karakter) med opportunistiske liner, og under påskott av å korrigere «venstre»-feil gjer den større avvik frå masselina enn nokon gong tidlegare. Faktisk vert prinsippet om å mobilisere massane i beretninga *prinsippet* om alliansar på toppen med dei revisjonistiske leiarane i SV.

II. Å GÅ TIL HØGRE UNDER DEKKE AV Å KORRIGERE »VENSTRE«

La oss sjå nærare på vurderinga mi, om at beretninga verkeleg legg opp til knefall for revisjonismen over heile lina. I beretninga er hovudsynspunktet når det gjeld den moderne revisjonismen formulert slik:

»Røyndomen har meir enn klårt nok synt at vi har sams interesser i klassekampspørsmåla i dag og må stå saman med desse partia mot reaksjon og hogresosialdemokrati» (Brtn./s. 126).

Det heiter vidare at «striden innafør venstre-sida må først utnann visse grenser» (s. 127).

– Ikkje ein einaste plass, korkje i desse sitata eller beretninga elles, vert det marxist-leninistiske prinsippet om å skilje *leiinga* og medlemma trukke fram.

– Korkje i desse sitata, eller elles i beretninga vert det slege fast at revisjonismen, dei revisjonistiske leiarane og dei revisjonistiske partia er *agentur for borgarskapet og sosialimperialismen*. Tvert om vert dei moderne-revisjonistiske partia omtala som «venstre-sida». Dette er falskt frå ende til annan. Borgarlege parti som dåverande SF/NKP hadde som *parti* ikkje noko med *venstre* å gjera. Dei var hogrekreftrar, liksom SV og NKP er det i dag. At det finst medlem i t.d. SV som er progressive, er ei anna sak og endrer ikkje noko ved den karakteren desse partia har som *parti*.

– Det vert hevda i beretninga at SF/NKP er «progressive i dagskampen», og at dette var ein av grunnane til at partiet måtte samarbeide med dei. Dette er tvers gjennom falskt. Like lite som no, var den moderne revisjonismen progressiv i dagskampen. Tvert om var SF og NKP-leinga si line kelasamarbeid, sabotasje av streikar, motstand mot den progressive elev- og studentrørsla osv.

I tillegg kan det nemnast at beretninga ikkje tek opp kampen mot den sovjetiske sosialimperialismen. Tvert om heiterte det at «sume NKP-leiarar sin truskap til den sovjetiske sosialimperialismen» ikkje... må... hindre samhald i den daglege klassekampen» (s. 126).

Beretninga *underslår* at NKP i 1973, liksom nå, var eit revisjonistisk pro-Moskva parti og tvers gjennom lojalt til sosialimperialismen. Føremålet med dette er å skyve kampen mot den livsfarlige sosialimperialismen under matta, for å opne for samarbeid med dei revisjonistiske leiarane.

Lina med å skjønnele revisjonismen, dei revisjonistiske leiarane og dei revisjonistiske partia går gjennom beretninga som ein raud tråd. Lina om å i røynda bytte masselina ut med samarbeid med revisjonist-partia, er kva beretninga fremjer.

Dette dokumentet, som Ottar kallar «i hovudsak bra», fremjer ei line som står i strid med marxismen-leninismen og som sikter mot å leggje ned kampen mot revisjonismen, mot sosialimperialismen og dermed AKP(m-l) som eit proletarisk, revolusjonært parti.

Dessutan var denne lina til stor skade for å vinne progressive i det seinare SV for klassekampplina og kommunismen, avdi den systematisk la opp til ei line for å forsone kommunistane med revisjonistisk politikk og til å skjønnele dei revisjonistiske *leiarane*. Mi mening er at beretninga frå –73 er eit rangt og revisjonistisk dokument.

VERT DEN MARXIST-LENINISTISKE GENERALLINA BROTEN?

Tyder dette at partilina dermed var det same i –73? Nei, det gjer det ikkje. Partiet har sia skipinga vore eit marxist-leninistisk, revolusjonært parti. Men det eksisterte hogrefeil, som truga denne rette hovudsida, og dette avviket er fyrst og fremst programmatisk formulert i beretninga.

Det i all hovudsak rette prinsipp-programmet t.d., er uttrykk for at partiet hadde ei korrekt *generalline* ved starten.

Utfrå det som her er sagt, trekk eg den konklusjonen at Ottar har feil, når han seier at «beretninga var i hovudsak bra». Resultatet av dette er faktisk at han forsvarer hogreavviket i partiet.

I same ljuset må vi sjå påstanden hans om at det var «rett å gå inn for valgenhet med SV i –73». Det Ottar faktisk hevdar er at det var rett av eit kommunistisk parti å sameine seg med eit revisjonistisk parti, og dei revisjonistiske leiarane som i denne valkampen hevda at «DNA er sosialistisk», som hevda at statsdrift under kapitalismen var «skritt i sosialistisk retning», som skamroste parlamentarismen og sverta revolusjonen. Ottar hevdar at det var rett å gjere framlegg om valeskapskap med parti som skjønnele den aggressive, sovjetiske sosialimperialismen.

Sjølvsagt er ikkje kommunistane prinsippielt mot å samarbeide med borgarlege politikarar, når dette tener arbeidarklassen sine interesser. Men vi er prinsippielt mot å framstille dette som noko anna enn det det er: samarbeid med borgarlege politikarar.

Om framlegga til samarbeid med det revisjonistiske SV i valet i –73 tente ikkje til noko anna enn å spreie illusjonar om borgardiktaturet, revisjonismen og sosialimperialismen. I praksis forde det til at progressive røysta på AV, avdi kommunistane lot vere å avsløre dette borgarlege «arbeidar»-partiet.

III. ER AKP(m-l) I MOT BREIE FRONTAR?

Ottar greier elles å sparke opp så mykje opportunistisk støv, at det i røynda trengst ei heil bok for å svare på det. Dette heng m.a. saman med at han fremjer ei rekke påstandar, uten å argumentere konkret for dei. Han praterte om at vi har «gått fra ideen om breie fronter», ein påstand som ikkje

(Hoxha taler på Moskvakonferansen 1960)

»Er det riktig, som de sovjetiske kameratene hevder, at revisjonismen er fullstendig beseiret? Nei, slett ikke! Revisjonismen var og er fortsatt hovedfaren. Den jugoslaviske revisjonismen er ikke likvidert, og ved å behandle den som det gjøres i og, legger vi landet åpent for alle slags framstøt fra den jugoslaviske revisjonismen.

Er det ikke også slik at det i andre partier finnes uttrykk for den moderne revisjonismen som må vekke vår bekym-

ring? Den som nekter å innrømme dette, lukker øynene for denne faren og vil en dag komme til å se at det skjer ganske uventede saker. Vi er marxister – derfor må vi analysere arbeidet vi gjør slik Lenin gjorde og lærte oss å gjøre. Han var ikke redd for feil, men han trakk dristig fram feilene og korrigerste dem. På denne måten ble det bolsjevikiske partiet smidd. Slik har vi også stått våre partier.»

(Enver Hoxhas tale på vegne av Arbeidets Parti Albania på den internasjonale kongressen for kommunist- og arbeiderpartier i Moskva 1960)

har noko med det verkelege livet å gjere. Du seier det ikkje ope, men eg vil påstå at »brei» for Ottar er det same som einskap med SV og NKP-toppen. Dette vil seie einskap med politikken deira! Ottar ønskjer i røynda einskap med dei som ope stør Sovjet, som hetsar mot streikestøtterørsla, som samarbeidar med AP-leiinga i hetskampanja mot kommunistane.

Mot dette må vi setja partiet si line, som er ei line for verkeleg breie frontar. Frontar som står på ein rett, politisk kurs og som ønskjer å organisere massane til kamp.

Ottar sine range oppfatningar om lina for kvinnekampen, om bakgrunnen for suspensjonane, hetsen og åtaka på partiet skal eg av plassgrunnar la liggje her. Det same gjeld det revisjonistiske prinsippet om »parti for vanlege folk». Eg vonar andre følgjer opp desse sakene.

ER ÅRSPLANEN 1975/76 SEKTERISK?

Det eg til slutt skal taka for meg, er Ottar sin kommentar til den nåverande årsplanen i partiet. Han viser her til prioriteringa med at »intern konsolidering er overordna eksternt arbeid», og påstår at dette fører til »sektorisering».

Bakgrunnen for dette heng saman med at Ottar i røynda ikkje kan sjå noko høgrevvik i partiet. Kvifor? Avdi han ope forsvare høgrevviket som ei rett line!

Men saka er den at for å styrke partiet i proletariatet, styrke organisasjonen, gjere opp med revisjonistiske feil og styrke partiet sitt kollektive grep om den marxist-leninistiske teorien, styrke den demokratiske sentralismen, tryggleiken og utvikle den marxist-leninistiske masselina, er det

naudsynt å prioritere dette arbeidet.

Ei konkret vurdering av stoda i partiet vil syne at denne bolsjeviseringa er eit vilkår for auka innsats i klassekampen. Om vi hadde neglisjert bolsjeviseringa, unnløte å reise strid mot høgrevviket osv., ville resultatet blitt at partiet hadde vorti revisjonistisk. Som kjent duger revisjonistiske parti lite i klassekampen!

Dessutan: Du hopper lett over at årsplanen seier at prioriteringa av den indre konsolideringa må knyttast saman med auke i den eksterne klassekampen. Praksis har synt at vi sia i fjor haust har oppfylt ei slik målsetting. Dette har ført til at mange medlem har auka arbeidsinnsatsen sin. Men dette er sjølvsagt ein bra ting, serleg avdi dei linene vi kjemper for er rette.

Påstanden din om at indre konsolidering vil seie det same som »å måtte gå inn i oss selv ein tid», er tov frå ende til anna. Tvert om er det slik at den indre konsolideringa er lite verd, om

han ikkje syner seg i praksis. Ideen om å «konsolidere seg på kammeret» er ei forvrengning av kampen mot høgrevviket, og i roynnda sjølv ein del av dette avviket. Sjølsagt må t.d. ml-studier gå hand i hand med organisering av frontarbeid og massekamp. På den andre sida må ein kvar freistnad på å gje blaffen i

studier, grunngeve med at ein må drive «massekamp» i staden, skarpt avvissast.

Kamerat Ottar. Eg synest du i dette innlegget ditt har skritta langt ut i den høgrevviket. Eg vonar kritikk som denne, og kameratslege diskusjonar vil få deg til å endre

oppfatning. Eg oppmoder deg til å gjera sjølvkritikk for forsvaret av høgrevviket, eller halde fram med diskusjonen. I alle høve bør du svare i TF.

KOB

LANDSMØTEFORBEREDELSENE:

VEDTEKTSREVISJONEN

Arbeiderflertall i grunnorganisasjonene?

Både Jan og Roar tar feil

Jan og Roar har en polemikk i siste nummer om hvorvidt vi skal vedtektfeste et arbeiderflertall i alle grunnorganisasjoner eller ikke. Jeg mener at Jans forslag er feilaktig, og må angripes i hovedsak langs de linjene Roar gjør. Men Roar åpner også for feil i forhold til kjernen i problemet: Hvorfor vi må legge stor vekt på partiets klassesammensetting og et arbeiderflertall i partiet.

Målsettinga må være: Partiet skal bestå av et flertall fra arbeiderklassen

Både Jan og Roar hevder dette. Roar kritiserer Jan fordi han unnlater å stake opp det absolutte kravet om at dette må være *kommunistiske* arbeidere. Dette er et grovt avvik fra leninismen. Men Roar reduserer også klassesammensettingen til ingenting i forhold til ideologisk og politisk nivå. På dette viset kaster Roar ungen ut med badevannet.

Klassesammensettingen i partiet er et sentralt spørsmål. Kameratene i Albania vier dette et helt kapittel i beretninga til APAs sjette kongress. Tittelen markerer hvilken betydning dem legger på spørsmålet: «Den proletariske sammensettingen av partiet og kommunistenes kvalitet – en grunnleggende forutsetning for at partiet forblir revolusjonært.» De legger vekt på at arbeiderne utgjør den største gruppa i partiet (36,4%), og sier følgende: «... Det avspeiler den korrekte organisato-

riske linja som partiet inngående og resolutt har fulgt, linja som fastholder prinsippet om at arbeiderklassens parti, må være proletarisk ikke bare med omsyn til ideologien, men også med med omsyn til klassesammensettingen i medlemsstokken.» Vi må slå fast at dette er et av kardinalspørsmåla i kampen mot den moderne revisjonismen. APAs beretning framhever at spørsmålet heller ikke må begrenses til arbeiderne i medlemsstokken, men stilles skarpt rundt behovet for arbeidere i partiets ledende organer.

Roar sier at partier som har ledet revolusjoner kommer i et underlig lys om vi skal følge Jans linje. Roar tenker her åpenbart på klassesammensettingen i disse partiene, f.eks. KKP og APA. Her gjør Roar en grov feil. Vi kan ikke sammenlikne vårt framskredne imperialistiske land, med fullt utvikla arbeiderklasse, med de føydale bondelanda det siktes til. Arbeiderklassen i Norge er den største klassen og større enn alle andre tilsammen. Det er klart denne klassen må være i flertall i et arbeiderklassens parti som skal gjennomføre proletariatets diktatur. Slik bruk av historien kan ikke føre til annet enn angrep på arbeiderklassens makt i partiet.

Hva betyr Jans forslag i praksis?

Etter mitt syn ville de direkte følgene av hans forslag, på tross av at dem kan synes begrensa, likevel være et

kraftig avvik fra vår taktiske og strategiske linje. Kravet om arbeiderflertall i alle grunnorganisasjoner må også berøre det sjølstendige arbeidet blant halvproletariat/småborgerskap i tjensteyrkene, i jordbruket og i fiskeriene. Skal forslaget taes alvorlig betyr det at vi setter kroken på døra for slikt organisatorisk arbeid for evig tid. Men dette er et nødvendig arbeid. Ta stilling til eksempler vi kjenner: Er det en bra ting eller en dårlig ting for partiet å ha støtte i DNS? Er det en bra ting eller en dårlig ting at fagforeninger med akademisk preg er faste støtter til arbeiderklassens kamp? Det er en bra ting, og det ville være umulig uten det arbeidet fra partiet som Jans forslag vil stoppe. Et arbeiderflertall i grunnorganisasjonene på disse stedene er illusjon. Vi kan gi dispensasjon sier Jan. Jeg vil hevde at en slik dispensasjon ville bli vedvarende. Kan et L leninistisk parti innføre en sovende paragraf? Nei, det er identisk med revisjonismens holdning til leninismen.

Vi kan konkludere med at følgene av Jans forslag er uakseptable, de er angrep på partiets linje.

Jans forslag er vulgarisering av oppgjøret med høyrevviket. Roars svar åpner for revisjonisme. Det er riktig og nødvendig å bekjempe vulgarisering av ei kommunistisk linje. Men, vend ikke kampen mot vulgariseringen mot kommunismen sjøl.

Arne